

РЕШЕНИЕ

№ 7550

гр. София, 03.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 16 състав, в публично заседание на 20.11.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гургана Мартинова, като разгледа дело номер **8532** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 118, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на Д. Т. К. срещу решение № РО - 623/30.07.2013г. на директора на Териториално поделение С. град на Национален осигурителен институт /ТП на НОИ/, с което са потвърдени разпореждания № О-21-999-56-00262444/05.06.2013г. и № О-21-999-46-00266549/05.07.2013г. на ръководителя по изплащането на обезщетенията и помощите, с които на Д. К. е отказано изплащане на парично обезщетение за временна неработоспособност за периода от 13.05.2013г. до 18.06.2013г. включително.

В жалбата се твърди незаконосъобразност на оспореното решение, поради нарушение на материалния закон. Според жалбоподателката разпоредбата на чл. 42, ал. 2 от КСО не намира приложение в нейния случай, тъй като е прекратила осигуряването си поради придобиване на задължителния за пенсиониране осигурителен стаж за жените в Република Б. от 35 години. Излага довод, че поради изплатените от нея социалноосигурителни вноски е носител на право на пенсия и на право на обезщетения при нетрудоспособност до придобиване право на пенсия.

В съдебното производство жалбоподателката се явява лично, като поддържа жалбата на заявените в същата основания и изразява искане за отмяна на оспореното решение и потвърдените със същото разпореждания.

Ответната страна – директорът на ТП на НОИ С. град, чрез процесуалния си представител юрисконсулт В. изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От страна на Д. Т. К., в качеството ѝ на самоосигуряващо се лице - съдружник в Б. ИНДУСТРИЯ О. с ЕИК[ЕИК] са представени издадените ѝ болнични листове - първичен с решение № 128 на ЛКК при МБАЛ и СПЕШНА № 0981504/23.05.2013г., за времето от 10.05.2013г. до 13.05.2013г.,вкл., с причина код 06 /злополука-нетрудова/ и с диагноза Т 63.4 /"отрова от други артроподи"/, първичен с № 0981409/23.05.2013г. издаден с решение на ЛКК № 196 при МБАЛ и СПЕШНА за времето от 13.05.2013г. до 18.06.2013г.,вкл., с причина код 06 /злополука-нетрудова / с диагноза 8 82.8 /"счупвания на други части на подбедрицата"/ и продължение с решение № 697 на ЛКК при Д. Х. - С. Е. за времето от 19.06.2013г. до 08.07.2013г.,вкл., с причина код 06 /злополука-нетрудова / с диагноза 3 82.8 /"счупвания на други части на подбедрицата"/. От справка за преставени документи по ЕГН се установява, че болничните листове са били представени в ТП на НОИ С.-град с придружителни писма с вх.№ 21-999-01-00088938 на 04.06.2013г. и вх.№ 21-999-02-00014070 на 04.07.2013г.

По данни от информационната система на НОИ, потвърдени от жалбоподателката чрез изявленията ѝ в жалбата се установява, че Д. Т. К. е с прекратено осигуряване от 08.03.2013г.

От ръководителя по изплащането на обезщетенията и помощите при ТП на НОИ С.-град са издадени разпореждания за отказ за изплащане на парично обезщетение за временна неработоспособност за времето от 10.05.2013г. до 08.07.2013г.,вкл. по болнични листове № 0981504/23.05.2013г., № 0981409/ 23.05.2013г. и № 4551125/19.06.2013г., на основание на чл.42, ал.2 от КСО, тъй като Д. Т. К. е прекратила осигуряването си като съдружник в Б. ИНДУСТРИЯ О. с ЕИК[ЕИК] от 08.03.2013г.

С оспореното в настоящото производство решение № РО - 623/30.07.2013г. директорът на ТП на НОИ С. град е потвърдил разпореждания № О-21-999-56-00262444/06.06.2013г. и № О-21-999-46-00266549/05.07.2013г. на ръководителя по изплащането на обезщетенията и помощите. Решаващият орган е приел, че правилно и законосъобразно длъжностното лице по чл. 40, ал. 3 от КСО е постановило отказ за изплащане на парично обезщетение за временна неработоспособност по представените в ТП на НОИ С.-град болнични листове, тъй като временната неработоспособност е настъпила извън законоустановения едномесечен срок, съгласно разпоредбата на 42,ал.2 от КСО.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 118, ал. 1 от КСО, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство е решение №

РО-623/30.07.2013г., което е издадено от компетентен орган – директорът на ТП на НОИ С. град - чл. 117, ал. 1 КСО и в предвидената от закона форма – чл. 117, ал. 3 КСО.

Съгласно чл.40, ал.1 от КСО осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо трудово възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най-малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск. Посочената норма визира лицата, които към момента на настъпване на риска временна неработоспособност следва да бъдат осигурени, докато жалбоподателката към 10.05.2013г. е лице с прекратено осигуряване, независимо от обстоятелството, че има изискуемия осигурителен стаж от 6 месеца.

Разпоредбата на 42,ал.2 от КСО предвижда, че парично обезщетение се изплаща, когато временната неработоспособност е настъпила до 30 календарни дни от прекратяване на трудовия договор или осигуряването за не повече от 30 календарни дни. Това изключение от общата уредба е приложимо когато временната неработоспособност поради общо заболяване е настъпила до тридесет календарни дни от прекратяване на трудовия договор или осигуряването. Паричното обезщетение се изплаща за срока на неработоспособност, но за не повече от 30 календарни дни. Необходимо е наличието на следните предпоставки: осигуреното лице да е изпаднало в състояние на временна неработоспособност; състоянието на временна неработоспособност да е настъпило до тридесет календарни дни от прекратяването на трудовия договор или осигуряването. В конкретния случай осигуряването на жалбоподателката е прекратено, считано от 08.03.2013г., поради което срокът от 30 календарни дни е изтекъл на 07.04.2013г. Според първия от представените болнични листове №0981504/23.05.2013г., временната неработоспособност поради общо заболяване е настъпила на 10.05.2013г., т.е. след изтичане на срока, предвиден в чл.42, ал.2 от КСО. Предвид посочения правнорелевантен факт, Д. Т. К. няма право на парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване по посочените болнични листове, защото временната неработоспособност е настъпила извън законоустановения едномесечен срок.

Подлежащите на осигуряване лица се осигуряват в различните фондове на Държавното обществено осигуряване, а именно: фонд „Общо заболяване и майчинство”; фонд „Пенсии”; фонд „Трудова злополука и професионална болест” и фонд „Безработица”. При настъпване на конкретния осигурителен случай, се извършва самостоятелна преценка относно правото на конкретното обезщетение. Правото на изплащане на обезщетение за временна неработоспособност, както и правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст са различни субективни права, поради което тяхното упражняване е уредено със съответни правни норми, въвеждащи не само предпоставки за възникване, но и ред за упражняването им. В тази връзка, изложените от Д. Т. К. доводи, че след като разполага с изискуемия осигурителен стаж за преценка на правото на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, то за нея следва да отпадне задължението за осигуряване за временна неработоспособност са неоснователни и не намират опора в действащата законова уредба.

Следователно, правилен се явява изводът на директора на ТП на НОИ С. град за законосъобразност на постановените откази за изплащане на парични обезщетения за временна неработоспособност по представените от Д. К. болнични листове, тъй като е

прекратено осигуряването за временна неработоспособност, а временната неработоспособност е настъпила извън законоустановения едномесечен срок, съгласно разпоредбата на 42, ал.2 от КСО.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, I отделение, 16-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Т. К. срещу решение № РО - 623/30.07.2013г. на директора на Териториално поделение С. град на Национален осигурителен институт, с което са потвърдени разпореждания № О-21-999-56-00262444/06.06.2013г. и № О-21-999-46-00266549/05.07.2013г. на ръководителя по изплащането на обезщетенията и помощите.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението за постановяването му на страните.

Административен съдия: